

afdødes efterladte. Endelig tror jeg, at Arbejdsgiveren derved vil lettes for en ikke ringe Byrde (og meget Plageri, fordi han ellers maa holde Kontrol med alle sine Arbejdere for i et givet Øjeblik at kunne give Oplysning om, hvad en Mand har i Indtægt. Forsømmer han det en Tid, vil han have saa meget større Vanskelighed ved at gøre Rede for det, naar det skal bruges. Derfor er det vistnok rimeligt, at de fleste ville ordne sig saaledes, at de føre jævnlig Kontrol dermed, og det medfører Regnskabsvæsen og Udgifter, som kunde spares. Jeg tror, som sagt, at det under vore Forhold ikke er ubilligt at gaa ud fra, at Arbejderen selv bør sørge for at skaffe sig noget mere, da han efter min Mening har Raad dertil, og dertil sigte navnlig de Forslag, i hvilke jeg har foreslaaet en lavere Sum. Jeg skal kun her tilføje, at det for Øjeblikket er temmelig almindeligt, at private forsikre deres Folk for 1,000 Kr. for Død og 2,000 Kr. for Invaliditet. Kommunen og Staten fordrer, at Arbejdsgivere, hvem Arbejder overdrages, skulle forsikre Arbejdsmænd for respektive 1,000 og 2,000 Kr. og 1 Kr. i Dagpenge, og Svende for 1500, 3,000 Kr. og 1½ Kr. i Dagpenge. De paagældende synes, at det er udmærket, at de, naar de arbejde paa Statsarbejde, ere lidt højere forsikrede, end naar Mestrene ellers forsikre dem, men efter Forslaget skulle de have betydeligt mere. Ogsaa de af mig foreslaaede Sætsler gaa over det, men saa synes jeg, man kunde blive staaende derved. — Det er sagt af et æret Medlem, at det var en retfærdig Ordning, som § 5 fastsætter, hvorefter den, der har en lille Løn, faar lidt, og den, der har en større Løn, faar mest. Det er meget tvivlsomt, om det er retfærdigt. Naar en Mand er død, kommer det dog an paa, hvorledes hans efterladte ere stillede; fordi Manden har været en flink og dygtig Mand, er det ikke sikkert, at hans Kone er en flink og dygtig Kone. Det kan jo være, at han har en meget ussel Kone, saa trænger hun mere, end om han havde haft en dygtig Kone. (Afbrydelser.) Ja, jeg vil gerne forstaas rigtig, det kan jo være, jeg har udtrykt mig fejl, men det vil dog være det retfærdigste at yde den størst Understøttelse, som trænger

mest. Har en Mand efterladt sig en svag Kone og en stor Børneflokk, var det dog retfærdigt, at de fik mere, end om der kun var en Enke alene. Saaledes har den norske Lov ordnet Forholdet, der beror Understøttelsens Størrelse paa, hvor mange Børn der er, og hvorledes Enken i det hele taget er stillet. Jeg tror, at det var lige saa retfærdigt, at den uheldigst stillede fik mest, som at den, der havde haft det godt, og som havde kunnet klare sig, men ikke gjort det, alligevel skulde have mest for sin Enke.

De Bemærkninger, der ere gjorte til mit Forslag om Arbejdsraadet, ere, saa vidt jeg har opfattet dem, ret velvillige, saavel fra den ærede Minister som fra det ærede kongevalgte Medlem (Goos), og det, som der kan være at føje til eller ændre, forstod jeg vilde fremkomme mellem anden og tredje Behandling, saaledes at Forslaget kunde vedtages, som det nu foreligger, og skulde der ønskes Forandringer fra nogens Side, kunde de saa foreslaas ved tredje Behandling.

Hvad angaar Ændringsforslag under Nr. 17 om at indsætte en ny Paragraf, er det blevet indrømmet, at Tanken er rigtig; kun fra det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Knudsen) er der kommet Bemærkninger derimod, og det ærede Medlem udtalte sig meget utilfreds med det. Forslaget indeholder imidlertid ikke andet, end hvad enhver, som nu er forsikret eller forsikrer sig, bliver nødt til at binde sig til over for Assuranceelskaberne. Det er nemlig fra Assurancepolicer, jeg har taget de Forandringer, her ere opstillede. Derfor mener jeg, at de burde findes i Loven. Noget lignende findes jo i den engelske Lovgivning om den samme Materie, og det er, saavidt jeg ved, den sidste Lov, der er kommen ud i Europa om Ulykkesforsikring. — Hvad man saa vil kalde Raadet, om man vil kalde det „Forsikringsraadet“ eller „Arbejderforsikringsraadet“, er mig naturligvis lige meget. — Jeg vil imidlertid tillade mig at tage Ændringsforslag Nr. 17 tilbage i Forventning om, at det faar en anden Affattelse, saaledes som den højtærede Minister har bebudet, til tredje Behandling.